

2 QUARTOS

CADA

VIATJE.**2 QUARTOS**

CADA

VIATJE.

LO PONTON.

PERIODICH MES CUHENT QUE UN VITCHO.

Redacció y Administració, Arch del Teatro, 21 y 23.

La dignitat espanyola.

Vaig á escriure un article que fassi tró.

No s'afigurin que vaji á parlarlos de las massas inconcients, de las desarrapadas monarquías de la africana Europa, ni de la alegria de 'n Bum Bum desde que los aconteixements perque estém atravessant, nos distreuhem de perdre cinch minuts, qué foran mal aguanyats, ocupantnos de las petitesas de la seva gloria y de la fama del seu nom trompetejat y fins campanejat y tot.

Vaig á parlarlos nada menos que de la dignitat espanyola.

¿Vostés la coneixen? No s'afigurin que siga aquella per la que 'l Cid va fer jurar al rey de Castella qu'era ignocent de la mort de son germá, ni la que deixava morir de fam al gran Cervantes avants que anar á captar los rosegons de pa que 'ls magnats de Felip IV tiravan á sos gossós.

La dignitat dels Lanuzas y dels Padillas, dels Claris y dels Fivallers, ja es vella, ja es Quijotesca.

Avuy com avuy, en que la pena de mort si be no n' es abolida s' es perfeccionada; aixó es, qu' es mata millor y mes aviat; avuy com avuy en que 'ls espanyols hem pogut lograr que lo que avans pagavam per que la inquisició divertís al rey ab los xispejants y distrets espectacles de rostirnos de viu en viu, siga empleyat per divertiment de molts y no del rey únicament, en pelarnos com un Sant Bartomeu, ó en fer gabias hont cantem las glorias de la Espanya ab honra; avuy com avuy, aquella dignitat no te rahó de ser. Aquella dignitat entre 'ls homes que avuy nos governan hi está tan be, com en la bandera espa-

nyola lo pedás que 'ls mateixos hi han fet posar per tapar lo forat que hi va fer lo poble al llavarne la corona d'espigas que portava.

La dignitat dels homes de la gloriosa, es mes alta, es mes noble, es mes del sigle que atravessém, es mes del sis per cent.

Si no vejín la dels diputats que han votat las quintas, després de prometre als electors la abolicció de las mateixas. Vejín los sous qu' es mamen los que mes cridavan contra la empleomania. Y sobre tot lo molt que es recordan del poble, com no siga per atunyinarlo, los que engrescantlo ab lo crit de viva la soberanía nacional, se feren ajudar d'ell mateix per treurer del poder als homes de la fatal situació passada per posárnoshi los de la pitjor situació present.

Y encare no es tot aixó. ¿Volen mes dignitat? aquí tenen lo Guzman de las edats modernas, oferint la corona de Felip V y Carlos IV al primer que li ve entre peus. ¿Qué hi fa que aquet siga un calavera y á la corona prefereixi una bailarina de teatro? La dignitat espanyola desprecia tot aixó, la dignitat espanyolano's rebaixa fins al extrem de ressentirse per tan pocacosa. ¿Qué hi fa que 'l rey d'Italia no consideri prou digne de cenyir lo cap del seu fill la corona que ha cenyit lo d' Isabel 2.ª y doni una carbassa com una casa als que tenen la vergonya com un' ungla de mosquit d'anarli á oferir? Los homes que tingueren valor per enganyar al poble no n' han de estar faltats per sufrir aixó y molt mes, per arribar á sufrir que la destronada filla de Fernando VII los rehusés la corona que anaren á oferir á son fill don Alfonso, després que de son cap l'arrabassaren.

Pero lo piramidal, lo may vist estrem á que en nostra privilegiada patria pot dur als ho-

mens pundonorosos aquesta dignitat may desmentida, ho trobarém en lo noble, en lo digne, en lo pundonorós compte de Reus.

Los últims fets nos ho acavan de mostrar. Napoleon, com un xicot tafaner y mal educat, ha volgut ficar poteta en las nostras cosas, y 'ns ha dit que Montpensier y la República no 'ns convenían, que don Fernando era home apropiat pèl trono d'Espanya, que si li pujava la mosca al nas... que faria y que diria... y á tot aixó 'n Prim plántamalas aquí que no tinch butxacas. A Tolon estripan la nostra bandera y com á Paris y altres punts cridan mori Espanya; se 'n fum ell de la birolla; ja sap que 'ls francesos son xarraires y no 'ls hi fa cas. Pero ve á la fi que 'n Grammont en una nota que va llejir en lo cos lejislatiu de Fransa li diu ab tota solemnitat cul d'olla, y altras floretas no menos agradosas, y 'l señor Prim s' enfada, y la dignitat espanyola se subleva, y 'n Sagasta amaneix una nota ab pebra y vinagre, y mentres en Paco tot fent ganyotas se posa á esmolar la espasa d'Alcolea per treuren lo rovell que s'ha posat á l'honra de la nobla fulla, en Prim envia á comprar uns quans fusells d'agulla y alguns canons ab los quartos que 'n Figuerola se cuida de treure de las caixetas de las ánimas y de las butxacas dels cossos dels pundonorosos espanyols.

¡Oh dignitat may desmentida de la rassa dels Peres, dels Alfonsos y dels Jaumes! ¡oh dignitat la mes digna de cuantas se n' han conegudas! aixecat, esplota com la gasseosa que etjega á rodar lo tap de suro que la oprimeix, y mostra á las nacions lo que pots, lo que vals y lo que costas.

Un home ha dit cul de olla á n' en Prim, á n' en Prim qu' es la encarnada representació

de la dignitat espanyola; guerra á aquet home; guerra al seu poble, y veja admirada Europa que may permetrà Espanya qu' es diga cul d' olla al representant de la seva dignitat.

Viva la Espanya ab honra!

Viva la dignitat espanyola!

Eyl aquesta Espanya y aquesta dignitat son las dels progresistas.

Ranxo.

Avans quan algú á París cantava la Marsellesa 'l duyan tot seguit á la cançó.

Avuy la cantan devant de l' Emperador, y aquet somriu tot satisfet.

En cambi, si algú s' atreveix á cridar «viva la pau!» no l' hi deixan sancera una costella.

Aixó vol dir que l' Africa comensa á l' altra part dels Pirineus, ó que si no hi comensa l' Africa, hi comensa un nou país apellidat *Manicomi*.

Hem observat que ni las iglesias, ni 'ls edificis públics han tret encare las canals.

Vet' aquí lo que succeeix á Espanya. Se diu molt «viva la llibertat!» y s' enten que aquesta llibertat l' usen tant sols aquells que manan.

En Soler y Matas en un bando que acaba de publicar, prohibeix terminantment que 'ls pobres vayan á captar.

Ab aquest motiu esperem que 'ls progresistas, pobres d' esperit, sino de butxaca, no aniran á captar ja mes empleos.

—Tú, qué ets? ¿Prus ó francés?

—¿Qué dius que soch? ¿Fuster!

—¿Sabs, qué ets? ¿Un burro!

—¿Sabs qui son los burros? Los que 's deixan matar per un rey ó per un emperador, y los que com tú 's posan á favor de l' un ó de l' altre.

—Veu's aquí un fuster ben filosoph!

Las vinyas del Rhin ja comensan á verolar.

Los pagesos, no obstant, ja las donan per vermadas.

Vés, quina culpa hi tenen los pobres rahims?

No obstant, ja sabem que tant en las guerres com en las pedregadas, sempre hi paga 'l just pèl pecador.

Pagés hi ha que cada dia diu lo rosari, ve una pedregada y se l' hi emporta la cullita.

—Cosas del mon!

Los diaris francesos han portat lo que menjará l' Emperador quan haurá entrat en campanya.

Tots sabem que 'ls diaris francesos pecan de apassionats, per lo que nosaltres nos hem gastat un diner al fi y efecte de averiguar lo que menjará l' emperador, ja que es una cosa que no pot menos que interesar als lectors del Ponton.

Resultat: que abans que la guerra començés, el Ponton ja estava en campanya.

Avuy hem rebut lo sigüent telégrama de Caragolet, cuyner imperial:

Paris 29.

L' emperador quan haurá entrat en campanya menjará *tunyina* en los dias de peix, *estofat* en los dias de carn y alguns platillos de *bolets*. Ha encarregat que l' hi donessin del pá los *crostons*; y es de esperar que si nos troba ab que satisfacer lo desig imperial, los prusians l' hi proporcionaran de molt bon grat.

A Espanya som la gent mes felissa que hi ha al mon.

—Quina calma entremig dels perills que 'ns amenassen!

Si es cert que 'ls homes de calma viuen mes que 'ls altres, es indubtable que l' Espanya farà anys.

Los carlins se ballugan. Compran armas, boinas y pólvora.

Mes valdria que compresin rosaris, escapularis, incens y tot lo demás que 's necessita per alabar á Deu nostre Senyor.

Diu que l' Papá Terso vá anar á oferirse á n' en Napoleon pera fer la campanya contra 'ls Prusians.

—Vaya un desempenyol!

Si hi hagués anat lo fill de la reyna, aquell al menos hauria sigut sargento. Lo Terso den-sa que 's casat ha demostrat tan sols que seria un regular carrabiner.

Una pregunta. ¿La Espanya es de 'n Prim, de 'n Topete ó dels espanyols?

Preguntem aixó perquè en Prim per motius particulars, vol declarar la guerra á França y en Topete per lo mateix, vol la aliansa ofensiva y defensiva.

Lo primer perquè l' emperador es contrari á la seva política y per alló de Méjich.

Lo segon perquè 'l mateix emperador l' apoya per derrotar al ministeri y formarne un altre baix la presidencia del iniciadó del pronunciamient de Cadiz, que segueixi la política y los atzaris de la nació vehina.

—Pero, y 'ls espanyols que no som ningú? ¿Que s' han tornat absolutistas aquets senyors?

Que 'n fa de falta la escombra de la república per donar una escombrada y treure de casa tantas y tantas escombreries com van aixecar los vents d' Alcolea.

—Inglesos y Prusians nos dibuen cobarts.

—Podem donarne gracias á n' en Prim.

—Sí, no me 'n parli.

—Home, si no fos ell, ningú s' hauria recordat de Espanya.

—A Inglaterra s' están armant tots los barcos que tenan disponibles, y dibuen qu' es per imposar la pau quan siga hora de imposarla.

—¿Que 'ls ne sembla d' aixó de imposar la pau á canonadas? No es veritat que s' molt inglés?

L' ós de la Siberia diu que conservarà la neutralitat.

Aixó será qu' encara no 's deu haver acabat los ossos dels polacos, ab los quals fa tant y tant temps que s' alimenta.

Escollin ¿no valdria mes que'n conta de fer barallar á sos exércits, se barallessin únicamen l' Emperador y 'l Rey Guillem?

Jo si s' hi avinguessin 'ls hi asseguraria á tots dos la victoria; ja veuen que no es poch.

Los donaria una ametralladora á cada hu, los posaria á deu passos de distancia, y tots dos á l' hora brrrum.

Llavors si que 'ls dos exércits podrien cridar ab rahó: visca la França, visca la Prusia.

—¿En qué s' assembla la Marsellesa al himne de Riego?

—En que per comte de servir per despertat á la llibertat, serveix per adormirla.

Psit, no hu digan á ningú; aquí á Espanya tenim una màquina de guerra capassa de derrotar á tots los exércits del mon plegats.

Y que no mata, no mes espanta.

Es en Figuerola.

Lo rey nou.

Lo poble de nostra terra

dejá 's diu que está cansat;

diu que sa imatge l' aterra

quan se mira coronat.

No pot sufrir ni una estona

lo gran pes d' una corona;

son front nasqué per suar,

fou son ceptre feixuga eina;

y es massa lleugera feyna

la feyna de governar.

Nasqué lo bou per l' arada;

lo mul per lo bast, nasqué,

per piular la pardalada;

per desferla l' esparvé,

pera sufrirne lo poble

y callar sufrint al doble.

Pus que encara no sabs parlar,

calla, poble, calla, calla,

anant pèl tall de una dalla

molt bè 't podries tallar.

No vulguis la carmesina

cadira dels tous cuixins;

per tocar cosa tant fina

tens los dits massa poch fins.

Molt malament t' escauria

corona d' argenteria

y de diamants y d' or;

prop los pedras preciosas

se fondrian vergonyosas

las gotas de ton suor.

—Si fà poch que vas alsarte

per dar' cassa al esparver;

si en lo foch vas escalfarte

que ab sa imatge vares fer,

pus que es la flama apagada;

pus que l' ardor ja es minvada;

pus que l' gel torna á reinar;

y es poble, l' treball te crida;

per ben guanyarse la vida
no hi ha res com treballar.

Treballa, que un home espera,
espera ja ton jornal...
No destorbis la fal lera
l'hi pots dar sense mira!
tú la corona trencares
y al fero tu no pensares
que ab corona el vol entrar.
Treballa sense pararte
que aviat podràs mirallarte
ab lo raigs que deixi anar.

Treballa poble, treballa,
que l tens de rebre molt bè,
no l pots fer dormir a la palla
pus com tu no es jornalè.
Pobrèt; ve a sacrificar-se,
governant, vè a esclavitzar-se
y mereix los tractes bons;
més tú aixó ja sabrás ferho,
oh poble, al véure l'espero
que cauràs de genollons.

Ab sa majestat altiua,
ab son parlar estranger,
ab sa mirada mes viva
que l mirar de l' esparver,
prou l' ajeuràs desseguida
per poder perdre la vida
sota de son carro d' or;
prou al calsigarte ls ossos
te l miraràs fet a trossos
sense pena ni dolor.

Tú per lo treball naixqueres,
ell per ferta treballar;
tú ab sanch bruta al mon vingueres
y ell sanch neta t pot mostrar;
de la terra tú sortires
y en la terra t ajupires;
ell t' un vol mol enlayrat;
tu pel sol t' arrossegares
y jamay del sol t' alsares;
ell de Deu es l' enviat.

L' idol menjar te demana,
poble no l' hi neguis res;
afartal de sanch humana
que es lo que l' hi agrada mes;
pots darli la tèva esposa,
ton fill, ta filleta hermosa,
y sos llabis sanguejants
pots besarl' hi ab alegría,
benehint l' hora del dia
del naixement dels tirans!

No vulgas la carmesina
cadira dels tous cuixins;
per tocar cosa tan fina
tens los dits massa poch fins.
Lo bon nasqué per l' arada,
llaura la terra sagrada
que per llaurar nasqué l' bon
y quant sentis en la esquena
lo fuet del hom que t mena
crida ab goig: «Viva l' rey nou!»

10 Mars de 1869

MOSSEN BORRA.

Mes ranxo.

—¿Qué no ho saben?... Napoleon y l' seu
fill per lo que pugui succehir han combregat
avans de surtir de França.

—Aixó es que volen ferse populars.

—Cá...

—Home, fà tans anys que l poble francés
combrega ab rodas de moli!

Los francesos ja han mort un prussiá y
n' han fet dos de presoners.

Ab aquet pas, a Berlin d' avuy en vuit; es
lo mateix que jó: ahi vaig cobrar tres vin-
tidosos y confio ser prompte millonari.

—Si jo fos de Napoleon, are faria una
cosa.

—Qué faria?

—Res de balas, ni de exércits: me posaria
un tapa rabos, perque no m coneguessen;
m' en aniria tot xano xano fins a la vora del
Rhin y... tras!... faria un cabussó, sortiria a
l' altre banda y cap a Berlin falta gent.

—Es mol sibeich vosté. Ves si ara Napoleon
faría aixó.

—L' home que va saber fer un salt fins a
la cadira imperial, ¿vol qu' ara no sapigués
passar un riu?... ¡Si qu' estariam frescos!

Sembla que las tropas francesas están per
sortir de Roma.

Faria posta que a l' infalible, ab tot y ser
qui es, no li arriba la camisa al cos.

—Què li ha d' arribar, home. No veu que
la camisa may se cansa de resar:—*Domine,
non sum dignus...*

—Cóm se tradueix l' ambició d' un ho-
me?..

—Ab fusells d' agulla...

—Cóm se surgeix lo foradat escut fran-
cés?..

—Ab agullas de fusell.

—Sembla que l' Emperador busca la
pau...

—Qué pot ser vol dir la del cementiri?..

—Qui sab!..

—Si jo fos l' encarregat de donar armas al
princep imperial, ¿may dirian quin fusell li
donaria?..

—Quin?

—Lo d' un carro.

—En que se semblan los reys quant van a
la guerra, a las desgracias?..

—En que may van sols.

—La guerra es bona per los sabis.

Si no fos ella, ¿cóm ho farien los cirur-
gians?..

Are la Prusia ns tracta de cobarts.

¿Com se coneix que no varen ser aquí lla-
voras de las quintas!

—Quí voldria que guanyes vosté?.. La
Prusia?..

—Nó.

—La França?..

—Menos.

—Donchs qui?..

—Lo dimoni.

—Y qui es lo dimoni?..

—Es l' enemich dels neos.

—En que se semblan los soldats als toci-
nos?..

—En qu' es fan matar per engreixar a un
altre.

—¿Quins son los millors soldats?..

—Los tontos.

Fixinse bé ab aixó: *Nap-ó-leon*.
Que li sembla, será lleó ó será *nap*?..

—Una vida, duas vidas....

—Cuántas vidas teniu vos?..

—Jo qu' els gats ne tinch mes vidas.

Perque m dich Napoleon.

Napoleon ha fet proposicions de pau a la
Prusia, demanant la anexió del Luxemburgo
y de la Bélgica.

Que la sap llarga l' Sr. Napoleon.
Diu que hu demana com a indemnificació
dels gastos de la guerra.

Es un dato curiós perque ls pobles pogan
coneixe lo molt qu' es malgasta ab trastos
inútils.

Es dir, inútils no hu son del tot, ja que
acostuman a servir per fer fer bondat als po-
bles entremaliats que no volen seguir los pa-
ternals y desinteressats consells dels reys que
n governarlos se desvetllan.

—Ara n Prim vol fer l' home.

—Qué vol fer?

—Aneccions com Napoleon.

—Qué vol anexionar?

—La Catalunya a França y Portugal a Es-
panya.

—Fuji, home, Portugal qui la anexionarà
a Espanya será la república federal; y en quan
a la França l' únich que n Prim li pot deixar
anexionar es a l' Olóza.

—Y que no fora del tot inútil al Empe-
rador.

—Perque?

—Perque tindria un pretest legal per de-
manar l' engrandiment de la França.

PLOMADAS

fetas ab ploma d' oca sobre paper blanc,
per un dependent de escriptori que no li fa
gracia pagar la contribució que li té senyala-
da lo desgraciad ministre, que ab tant poca
gracia dels espanyols, s' empenya en sostenir
sobre sas débils espatllas la cartera de hisen-
da y ab ma pródiga escampar los quartos,
(dels espanyols, no ls seus, que ls vol y se
ls guarda.)

Espanya es una casa de comers que gira
baix la rahó social de Prim, Figuerola y C.

Los corresponsals de la casa la ballan grassa perquè 'ls Gerents no miran prim.

Los negocis á que exclusivament es dedica la casa, son: explotació de tontos y fomentació de la cria de llana en los clatells.

La casa usa dos menas de tintas. Una per los efectes á cobrar y l'altre per los á pagar. La dels primers dura tan com lo paper; la dels segons facilment s'esborra.

Los Gerents van xullats com un quinto y ben afeitats de clatell per tenirlo ben net.

Magatzems ne te mols, y grans; y devegadas sucseheix que son plens; y per no tenir lo género sobrant al carrer, lo tanca dins de barcos habilitats, b'e ó malament, al efecte.

De camálchs ne te una colla que espanta. No trevallen may. Van ab sabre per fer por als que vulguin robar la casa. Se coneix lo que guanyan ab signos especials que portan al bras.

Los de la casa menjan sopa de caldo; los altres (tots los que no 'n dependeixen) se 'n clavan de la boba.

Monedas que á dreta lley valen dinou rals, las dona en pago per vint.

Tè una munió de dependents que guanyan molt, trevallen poch y malament.

Te molins paperers, que continuament trevallen en la fabricació d'un paper que si avuy val alguna cosa demà no valdrá res.

Mes ranxo per variar.

Napoleon avans de anar á la guerra, maná fer pregarias á todas las iglesias de França.

Lo rey Guillem de Prusia, avans de anarhi, maná aixís mateix que se 'n fessen á todas las iglesias de Alemania.

Las pregarias de l'una y l'altra part serán per demanar á Dèu que la victoria coroni los esforços de cada un dels dos exèrcits.

Ab aquest motiu sabem que al cel hi hagut consells de ministres y que res s'ha decidit encare.

Un sant dels mes espavilats aconsella que 'l cel no 's pronuncihi fins y tant que la primera batalla indiqui 'l que tingui mes ventatjes, y per lo mateix, mes dret á mereixe 'l seu apoyo.

Aixís es que fins á llavors los dos exèrcits estarán deixats de la mà de Dèu.

A l'Olóza l'hi han donat la creu de la legió de Honor, y aixó en véspras de rompre 'ns lo cap francesos y espanyols.

Hi ha homes que per mes anys que tingan y per mes grassos que estigan, mereixerian portar constantment gorra de cop, tan per distingirse las criaturas dels homes, com per evitar las horribles caigudas del Sr. Olóza.

S'ha tirat y está ja en venta la segona edició de la *Passió Política*. ¿No saben?... aquella obra tan ressaltada que 's va estrenar als Camps Eliseos y que tant aplaudida va ser per tots los públics que la varen veure.

A casa en Lopez, kioscos y principals llibrerias la venan per dos rals.

Ab pochis dias s'ha agotat la primera edi-

ció, y si 's descuydan una mica s'haurán de esperar uns quantis dias, fins y tan que siga tirada la tercera, per quant es una professó la gent que van á comprarla.

Tenim entès que en la próxima semana una companyia de esta Ciutat anirà á representarla á Reus, Valls, Tarragona y algunas altres poblacions d'aquells indrets.

No 'ls faltarán aplausos.

A dalt de la pujada de la Canonja hi ha una parada de tomátechs.

Seria de desitjar que hi tornessin los cipayos, ó que d'altre manera en Soler y Matas manés que 's retiressin, puig tot redunda en incomoditat del públich.

Cada demati á la porta del Pi hi ha dos homes vestits de moro que venen enfilays de pinyols d'oliva en forma de rosari, creus de una cosa que sembla nácar, pastillas de un altra cosa que sembla magnesia, trossos de soca de olivera y altres futesas per aquest istil.

De las diferents conversas que hem tingut ocasió de sentir en aquell lloch, hem pogut treure en clar que 'ls rosaris de pinyols y 'ls trossos de soca, son de l'hort de Getzemani; las creus, de nácar de Palestina, y las pastillas de magnesia, de llet de la Verge, y bonas per fer venir la llet á las donas que careixen d'ella.

Los dos moros, que no sabem si son moros de Reus, parlan mig b'e lo castellá y fan una cara que sembla que diguin:

¡Qué tontos que hi ha encare á Barcelona!

Lo bisbe de Barcelona s'ha mort; l'arquebisbe de Tarragona també.

¡Que Dèu los tinga al cel!

De segur que ja 'ls hi deu tenir, puig es de creure que deu haver olat que en Garibaldi vol entrar á Roma, aixís que 'n sigan fora los soldats francesos, y per privar á dos de sos fills mes estimats del disgust de veure com ne treuhen al papa, se 'ls ha endut á la seva santa gloria.

No d'altra manera 's pot explicar los favors de la Providencia en treure del mon á dos bisbes espanyols.

Prengui exemple d'aixó 'l ministre de Gracia y Justicia, Sr. Montero Rios.

Un célebre apotecari de Paris ha inventat un paper titolat: «Paper per matar prusians.»

Son trossos dels diaris oficiosos de França y está destinat á servir de taco á n'als fusells. A dos passos mata.

Telégramas.

MADRID.

Al llegir lo mensatge de 'n Grammont, en Prim ha fet un bot, que clavant un cop de cap al sostre, ha caigut á terra sense sentits, y aixó que ja no 'ls tenia gayre desarrollats.

En Topete s'ha comprat una cartera de anar á estudi per quan será ministre.

Las corts no 's convocarán porque 'l govern te por de que un dia per esmorsar se 'l menjin, y á mes porque diu que las corts fan olor de república.

Reina la mes gran tranquilat en las esferas gubernamentals. En Rivero béu, en Figuerola escura 'ls plats, en Prim y la demás comparsaria menjan á dos carrillos, y ningú 's recorda d'Espanya ni de França, ni sent ningú l'olor dels bunyols que 's creman, posats al foch desde molt temps.

PARIS.

Avuy ha sortit en Napoleon y 'l seu xicot cap al teatro de la guerra, després de haver-se confessat, combregat y extrema-unciat. Ha deixat dit á la seva dona que en cas que haguessen de fugir, se n'anés á Sant Hilari ab la excusa de pendre bany, que ell y 'l seu xicot, si podan escapar-se, hi farán cap.

Demà publicarà 'l *Journal officiel* un decret manant que tot lo mon se posi cotó fluix á las orelles per no sentir á dir res de la guerra, y posant la pena de tallar la llenga al que s'atreveixi á parlarne. Aixó es efecte de la confiança que tè 'l govern imperial ab lo seu poble.

Numerosas tropas vingudas de l'África, s'incorporan al exercit francés. L'África comensa á l'altra part dels Pirineus.

ROMA.

Han marxat los soldats francesos.

Ab l'excusa d'anar á pendre las ayguas marxan també la major part dels bisbes.

Lo Papá diu que aviat se n'anirà, pus las brusas vermelles de 'n Garibaldi l'hi fan mal á la vista. ¡Ell ray qu' es infalible!

VALL D'ANDORRA.

S'ha decidit la neutralitat de la Vall d'Andorra, ab motiu del conflicte franco-prusiá.

BERLIN.

S'ha promés una forta suma al que puga agafar á n' en Napoleon.

L'objecte que portan los que l'ofereixan es comercial y se reduheix á ensenyarlo á dos quartos l'entrada per tota l'Alemania.

Ja s'han parat rateras pels marges del Rhin per veure si la bestia s'hi deixa caure.

SANT PETERSBURGO.

Lo Czar ha dit avuy aquest demati:

«Baralleus, que quan estigueu cansats, llavors entrarem nosaltres.»

VIENA.

Avuy ha dit l'Emperador:

«Baralleus y mateus, que dels arbres morts tothom ne fá llenya.»

Diversions públicas.

TEATRO REAL.—Grandiosa funció per avuy. Primer: Sinfonia de la *Locura dels pobles*, ópera que s'está representant á París ab molt bon éxit. Segon: *La degollació dels ignocents*, drama escrit per Napoleon III y executat pels prusians. Tercer: Se cantarà la cansó «Mambrú se 'n va á la guerra...» Quart: *La fmda real, ó sia, miha rració de sang humana, fregida á la payella* en la que la gent de sanch blava 's farán un tip de sanch vermella. Per fi de festa s'ensajarán las ametralladoras.

Entrada libre. Sortida, lligats y cap á la presó.

TEATRO NACIONAL.—Funció per avuy. Primer: Sinfonia de cadenas, liros y gemechs. Segon: Estreno de un nou sistema per matar proletaris, consistent ab unas balas en forma de coronas reals. Tercer: Funció d'esgrima, en la qual se barallarán un home del poble y un rey; aquell lligat y ab un vimet, y aquest deslligat y ab una ametralladora. Quart: La tragedia tant curta com eloquent, titolada: «La pena de mort; ó sia, viva 'l rey».

Sant y senya: Qui gemega ja ha rebut.

Oficinas del Ponton, Arch del Teatro, 21 y 23.